

Decká' re mesta
sa *me* vedia biš'

1. KAPITOLA
ZADARMO

Kristína Mišovičová

ilustrovala Zuzana Dreadka Krutá

Text © Kristína Mišovičová 2018

Illustrations © Zuzana Dreadka Krutá 2018

Vydavateľstvo © INAT s.r.o., Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov práv.

Prvé vydanie

Zodpovedná redaktorka: Martina Korbová

ISBN 978-80-973081-7-9

Ako sa to všetko začalo – v riaditeľni –

Nedaleko Malých Karpát, v dedinke takej malej, že ste o nej sotva počuli, v domčeku na okraji lesa býval chlapec menom Peter Slanina. Mal také pekné, rýdzo slovenské meno. Doma ho však nik nevolal inak ako Petrík. Petrík! Ako keby bol nejaké malé decko! O dva mesiace bude mať predsa desať rokov! Jeho prezývka mu v poslednej dobe liezla poriadne na nervy. Najmä ak si vďaka nej od spolužiakov pravidelne vyslúžil nespočetné množstvo posmeškov. Ako napríklad v ten deň.

Všetko sa to začalo na veľkej prestávke. Až donedávna Petrík veľké prestávky z duše neznášal. Prechádzať sa dookola ako nejakí väzni! Alebo blázni. Jedno lepšie ako druhé!

To však bolo ešte predtým, než k nim na školu prestúpila Lenka Zelenková. Od prvého dňa, čo ju Petrík zbadal, z nej bol celý paf. Zaradili ju však do 4. B, zatiaľ čo on chodil do 4. A. Navyše ich triedy boli na opačnom konci školy. Veľká prestávka tak bola jedinou príležitosťou, ako sa s ňou mohol každý deň stretnúť. Nenávidená časť dňa sa tak razom stala tou najoblúbenejšou.

Celých dvadsať minút mohol nerušene pozorovať, ako si čosi šepká s kamarátkami, smeje sa a pohadzuje dlhými blond vlasmi. Občas, keď mal veľké šťastie, podarilo sa mu s ňou prehodiť i zopár slov.

Aj teraz sa chystal nadviazať rozhovor. Mal na to jedinečnú príležitosť. Lenka včera vyhrala prvé miesto v recitačnej súťaži. Chcel jej poblahoželať alebo niečo podobné. V duchu si už chystal reč, keď sa odrazu odkiaľsi vynoril spolužiak, ktorého neznášal ešte viac než svoju prezývku aj s veľkou prestávkou dokopy. Teda – veľkú prestávku už mal vlastne rád. Zato Sama ani omylom!

„Petřík – Svetřík!“ drgol doňho posmešne. Petřík takmer stratil rovnováhu. Cítil, ako ho zaliala horúčava a ruky sa mu zaťali v päst. To nemôže myslieť vážne! Takto ho strápnit' a ešte k tomu pred Lenkou! Samo, čo vyzerá, akoby práve zhltol nafúknuté plávacie koleso. Veď on mu to zráta!

„Samo – Sumo!“ vrátil mu Petřík nadávku a už boli v sebe. Klbčili sa hlava-nehlava, až kým ich nerozdelila pani učiteľka, ktorá mala práve dozor. Takmer by sa bolo ušlo aj jej, ak by včas neuskočila.

„Okamžite prestaňte!“ kričala, až celá očervenela.

„Obidvaja pôjdete ihneď do riaditeľne!“

Petríkovi nebolo treba viac vravieť. Srdce sa mu rozbúchalo, krv sa mu nahrnula do tváre, až bol takmer rovnako červený ako pani učiteľka.

Už zase do riaditeľne? To hádam nie. Keď sa to dozvedia rodičia, to bude ratatá! „Ale ja...“ začal sa obhajovať, ale rýchlo zistil, že je to márne.

„Slanina, už nechcem počuť ani slovo!“ precedila pani učiteľka cez zuby a oboch ich ťahala preplneným školským vestibulom. Ostatné deti pred nimi ustupovali do oboch strán. Vyzeralo to, akoby im vytvárali slávnostný sprievod. Petrík pohľadom rýchlo hľadal Lenku. Stála len niekoľko metrov od nich a zvedavo natáhovala krk, aby lepšie videla, čo sa to tam vpredu deje.

„Musím sa tváriť, že mi je to jedno,“ vravel si v duchu odhodlane. Nemôže dať predsa najavo strach.

S vypätím všetkých síl vystrúhal na tvári akýsi kyslý, pokrivený úsmev. Takto ho budú mať všetci za hrdinu. Dokonca aj Lenka. Nenápadne pozrel na Sama. Aj ten sa škeril. Podliak jeden! Musel odhaliť jeho stratégiu.

„Veď vás ten smiech prejde!“ varovala ich pani učiteľka a rázne zaklopala na dvere s nápisom RIADITEĽŇA.

Pán riaditeľ sedel v kresle za stolom a sústredene študoval akési papiere. Na prvý pohľad vyzeral ako celkom milý chlapík s veľkým bruchom, riedkymi prešedivenými vlasmi a krátkymi sivými fúzikmi. Celkom ako sused Zahálka.

„Ahoj,“ takmer vyletelo z Petríka, tak ho ten jeho priateľský výzor pomýlil. Koniec koncov, v riaditeľni sa cítil ako doma.

Už zase do riaditeľne? To hádam nie. Keď sa to dozvedia rodičia, to bude ratatá! „Ale ja...“ začal sa obhajovať, ale rýchlo zistil, že je to márne.

„Slanina, už nechcem počuť ani slovo!“ precedila pani učiteľka cez zuby a oboch ich ťahala preplneným školským vestibulom. Ostatné deti pred nimi ustupovali do oboch strán. Vyzeralo to, akoby im vytvárali slávnostný sprievod. Petrík pohľadom rýchlo hľadal Lenku. Stála len niekoľko metrov od nich a zvedavo natáhovala krk, aby lepšie videla, čo sa to tam vpredu deje.

„Musím sa tváriť, že mi je to jedno,“ vravel si v duchu odhodlane. Nemôže dať predsa najavo strach.

S vypätím všetkých síl vystrúhal na tvári akýsi kyslý, pokrivený úsmev. Takto ho budú mať všetci za hrdinu. Dokonca aj Lenka. Nenápadne pozrel na Sama. Aj ten sa škeril. Podliak jeden! Musel odhaliť jeho stratégiu.

„Veď vás ten smiech prejde!“ varovala ich pani učiteľka a rázne zaklopala na dvere s nápisom RIADITEĽŇA.

Pán riaditeľ sedel v kresle za stolom a sústredene študoval akési papiere. Na prvý pohľad vyzeral ako celkom milý chlapík s veľkým bruchom, riedkymi prešedivenými vlasmi a krátkymi sivými fúzikmi. Celkom ako sused Zahálka.

„Ahoj,“ takmer vyletelo z Petríka, tak ho ten jeho priateľský výzor pomýlil. Koniec koncov, v riaditeľni sa cítil ako doma.

Za posledný mesiac sem zavítal už štvrtýkrát. Vlastne piaty, ale raz len ako svedok. Musel dosvedčiť, kto komu zjedol desiatu. Sám nevedel, či ten chlieb v skutočnosti patril Eve, alebo Mirovi, ale nebude predsa svedčiť proti najlepšiemu kamarátovi, no nie? Napokon, baby chcú byť aj tak stále štíhle, takže jeden deň bez desiatej Eve len prospeje. A Miro sa s ním za to určite podelí o tie fajnové keksíky, čo mu babka nosieva z Rakúska.

Našťastie, v poslednej chvíli sa zháčil. „Teda... Dobrý deň!“ opravil sa.

„... brý,“ zamumlal aj Samo.

„Zase vy dvaja?!“ zamračil sa riaditeľ, keď zbadal známe tváre. Teraz už nevyzeral veľmi priateľsky. „To nemyslíte vážne! Čo ste vyviedli tentoraz? Rozbili ste lampu? Vytopili záchody? Hodili do polievky mŕtvu dáždovku? Vlastne nie... veď toto všetko už máte dávno za sebou. Nebudete predsa dvakrát po sebe opakovať tú istú vylomeninu. Alebo sa mýlim?“

Obaja vinníci pozerali do zeme a ani nemukli.

„Teraz buďte hrdinovia!“ štuchla do nich pani učiteľka.

„Priznajte sa, ako ste sa zase správali!“ Takúto rozhnevanú ju už dlho nevideli. Zdalo sa, že teraz to naozaj prehneli.

„Tuším ste onemeli. No ja mám času dosť. Môžete tu pokojne stáť aj do večera. Potom zavoláme rodičom, aby si po vás prišli, a možno vám pomôžu spomenúť si, čo sa vlastne stalo.“

Riaditeľ sa pohodlne oprel o kreslo, ruky si založil za hlavu a vyzeral, akoby sa skutočne nikam neponáhľal.

Petrík si hneď predstavil mamu, ako bude vyvádzať, keď nepríde načas domov. Určite zburcuje celú rodinu. Babka sadne na bicykel a pôjde ho hľadať k Mirovi, lebo vie, že ten býva po vyučovaní sám doma a Petrík sa často cestou domov uňho pozabudne, dedko zoberie nohy na plecia a pôjde pátrať do lesa, no a mama... Mama našartuje auto a vyrazí ku škole. V šatni zbadá jeho topánky, takže jej bude hneď jasné, že ešte neopustil budovu. Pôjde sa naňho spýtať do zborovne. Tam jej učiteľky s radosťou prezradia, že jej milovaný syn stojí už od veľkej prestávky v riaditeľni, lebo zase niečo vyviedol, a navyše stratil jazyk. Nemôže pripustiť, aby k takému niečomu prišlo.

„Pobili sme sa,“ vychrlil zo seba v snahe odvrátiť blížiacu sa katastrofu.

Riaditeľ sa naklonil dopredu, lakťami sa oprel o stôl a spojil dlane, akoby sa chcel začať modliť. Že by to s nimi bolo až také zlé?

„Čože ste sa?“ spýtal sa, akoby dobre nerozumel. Zamračeným pohľadom pritom prechádzal z jedného vinníka na druhého. Chlapci od strachu takmer nedýchali.

„Pobili sme sa,“ zopakoval pošepky Petrík.

„Už zase?!“

„Ale to on začal!“ vykrikol Samo, ktorý až doteraz ani nemukol.

„To nie je pravda!“ skočil mu do reči spravodlivo rozhorčený Petřík. „On mi prvý začal nadávať!“

„Viete čo, vy dvaja? Už mám toho naozaj dosť,“ zahrmel hromovým hlasom riaditeľ. Takýto rozčúlený sa už vôbec nepodobal na suseda Zahálku, ale skôr na starého školníka Cibulu, ktorý hromžil zakaždým, keď niektorý zo žiakov prebehol po chodbe neprezutý.

„Vidím, že k vinníkovi sa tak ľahko nedopracujeme. Zostáva mi jediné – potrestať vás oboch.“

Vyzeralo to, že riaditeľ sa už domodlil a je pripravený vyniesť nad nimi rozsudok. Dokonca znova zaujal obľúbenú polohu s rukami za hlavou. Asi preto, aby sa mu lepšie premýšľalo.

„Tak, čo mám s vami spraviť?“ položil si rečnícku otázku a od samého rozmýšľania sa začal húpať v kresle.

„A nám to zakazujú!“ preletelo Petříkovi hlavou, ale radšej si opäť zahryzol do jazyka.

„Mám vám napísať poznámku? Alebo vás nechať po škole? To všetko sme už skúšali, ale na vás nič nezaberá. Ste ako dvaja kohúti na jednom smetisku. Neustále ste v sebe,“ krútil riaditeľ hlavou.

„Už to mám!“ vykrikol po chvíli radostne. Zdalo sa, že ho vlastný nápad skutočne nadchol. Spokojný sám so sebou sa opäť naklonil ponad stôl a uprene sa zadíval na Sama.

„Kamenický, ty si sa sem prisťahoval len prednedávnom, však?“

„Áno,“ odvetil Samo.

„Predtým si býval v meste?“

„Hej.“

„A teraz bývate v tom činžiaku pri škole?“

Samo znova prikývol.

„A ty, Slanina?“

„Ja tu bývam odjakživa,“ odvetil Petřík zmätene.

„To predsa veľmi dobre viem. Ved' som kedysi hrával s tvojím dedom futbal. Ešte stále bývate v tom dome pri lese?“

„Áno,“ prikývol Petřík ešte raz, hoci vôbec nerozumel, kam pán riaditeľ týmito zvláštnymi otázkami smeruje.

Ten sa zase na chvíľu odmlčal.

„Hic sunt leones,“ predniesol napokon slávnostne. Petříkovi to znelo podobne, ako keď pán farár začína omšu. Že by za nich pán riaditeľ skutočne prednášal nejakú modlitbu? Samo, ten do kostola nechodieval. Jemu to skôr pripomínalo názov nejakej cudzokrajnej choroby alebo podobnej katastrofy. Čosi podobné vravela lekárka sestričke, keď si minule zlomil nohu. Ťažko povedať, ktorého z nich vlastná predstava vystrašila viac.

„Vie niekto z vás, čo to znamená?“

Chlapci pozreli jeden na druhého a nechápavo pokrčili plecami.

„Vidím, že latinčina vám nič nehovorí. Tak ja vám trochu pomôžem. Tu žijú levy.“

Levy? Aké levy? To ako tie zvieratá? A kde by mali žiť? V ich dedine? V škole? Alebo nebodaj priamo v riaditeľni?

„Tak čo, ktorý z vás hrdinov mi to vysvetlí? Slanina, skús ty,“ vyzval riaditeľ Petríka, ktorý sa pokúšal tváriť, že tam vôbec nie je a že sa ho celá táto debata absolútne netýka.

„Že sme ako divé zvery?“ tipol si po chvíľke premýšľania, síce nie správne, ale veľmi logicky. Riaditeľ jeho snahu ocenil miernym úsmevom.

„A čo ty, Kamenický? Myslíš, že má pravdu?“

Samo v učení ani v logike veľmi nevynikal, zato bol poriadne prešibaný. Nechcel riskovať, že tresne nejakú hlúposť, preto radšej rýchlo prikývol. Ak to náhodou nebude správne, hlavná vina bude na Petříkových pleciach. On predsa s tou teóriou prišiel ako prvý.

„Nuž, chlapci, to je teda svätosvätá pravda. Niekedy sa v tejto škole vskutku cítim ako krotiteľ divých zverov. No latinský výraz Hic sunt leones, teda Tu žijú levy, znamená čosi celkom iné. V dávnych časoch takto označovali naši predkovia biele, neprebádané územia na mapách.“

Niežeby tam žili skutočné šelmy, bola to iba metafora niečoho nepoznaného a nebezpečného.“

Zazvonilo na hodinu, no nezdalo sa, že by to pána riaditeľa trápilo. Ďalej sa hojdal v kresle a rukami si spokojne hladkal brucho, akoby bol práve po fajnovom obede. Len pani učiteľka, na ktorú všetci medzičasom celkom zabudli, sa nervózne rozkašľala.

„Nechcem rušiť, ale už budem musieť ísť. Inak mi siedmaci spravia z triedy kôlničku na drevo.“

„Samozrejme, kolegyňa, len pokojne chodte. Ja si s týmito zbojníkmi už nejako poradím. Pošlem ich na dobrodružnú výpravu.“

Pani učiteľka sa pobavene zasmiala. Riaditeľ mal odjakživa povest' bláznivého dobráka. Niečo ako kapitán Jack Sparrow. Tak, ako bol Jack presvedčený, že aj piráti môžu byť dobrí ľudia, on veril, že aj z toho najväčšieho loptoša dokáže vychovať správneho chlapa. Jediný rozdiel bol v tom, že nenosil zapletané vrkoče a nepil toľko rumu.

Sotva sa za pani učiteľkou zatvorili dvere, vrátil sa k svojej teórii levov a bielych miest na mapách.

„Pre niekoho môže byť takýmto neprebádaným miestom aj obyčajný les. Napríklad ten za vaším domom, Slanina.“

„Náš les?“ čudoval sa Petřík. Nevedel si predstaviť, že by niekto nepoznal les, ktorý začínal rovno za ich humnami.

To by musel byť pekný čudák!

„Tak schválne, Kamenický, bol si tam niekedy?“

„Čo by som tam robil?“ odvrkol Samo pohrdavo. „Čo som nejaký zálesák?“

„No jasné! Teba predsa zaujíma len playstation, internet, mobil a podobné hlúposti!“

„Zato ty nevieš ani len to, čo je to wifina!“ nezostal mu nič dlžný Samo a už boli opäť v sebe.

„Som zvedavý, či budete s rovnakým zápalom riešiť aj svoju domácu úlohu.“

„Akú domácu úlohu?“

„Vidím, že pre jedného z vás je okolie našej dediny ešte stále veľkou neznámou. Zato ten druhý to tu pozná ako vlastné topánky. Spoločne preto vypracujete projekt. Vašou úlohou bude podrobne zmapovať les za Slaninových domom. Chcem vedieť všetko. Čo tam rastie, kto tam žije, kam vedú všetky cestičky. Rozumiete? A teraz už utekajte do triedy. Skôr než vám obom napíšem neospravedlnenú hodinu.“

Chceš vedieť ako to celé dopadlo?

Zavítaj do knižnice v tvojom meste alebo dedine a dočítaj si Petríkove príbehy, alebo popros rodičov aby ti kúpili knihu na www.deckazmesta.sk :)

Ďalšie Petríkove dobrodružstvá, ktoré nájdeš v knihe:

- Ako Samo spadol do žihľavy – výprava prvá
- Spoznávame hmyz – výprava druhá
- Na obede u Slaninovcov
- Kliešte vedľa pekne potrápiť
- Susedove králiky musia dostať zelenú stravu
- Tajná nočná výprava
- Zdá sa, že sa tej babe páčiš
- Ako sa Petrík prvý raz v živote stratil – výprava tretia
- Baza je určite jedlá
- Nie je čemer ako čemer
- Už zase v riaditeľni – ako sa to všetko skončilo

1. KAPITOLA
ZADARMO